

af Lovforslaget, fordi man vilde overveje, om man kunde trykke Resenbro i Pris ved at gøre gældende, at Silkeborg ogsaa havde Aaleprivilegier ovenfor Strømmen. Det var en meget snild Udvej, den at fange den ene Fisk ved Hjælp af den anden, men det er bedre at fange dem begge. Sagen er, at Silkeborg har Fiskeprivilegium fra gammel Tid. Da Brødrene Drewsen i 1845 fik Skøde paa deres Ejendomme, fik de ogsaa Skøde paa Fiskeretten der; men den har ligget ubenyttet hen i et Tidsrum af 70 Aar eller mere, og der findes ikke her Fiskeindretninger, og der kan ikke være Fiskeindretninger ved de Turbinehjul, de har, det skulde da være ovenover Turbinen, og der er ikke anbragt nogen. Hvad der af Fisk kommer ind i Turbinen, bliver malet til Plukfisk, og der er, som sagt, ingen Fiskeindretninger ovenfor Turbinen. Det er vel ogsaa et Spørgsmaal, om et saadant Fiskeprivilegium, der ikke har været benyttet i Alderstid, skulde kunne en skønne Dag blive levende igen og gøre sig gældende i Penge. Jeg mener, at de ikke har nogen som helst Fiskeret deroppe. Jeg mener, at Resenbro skal afløses for en billig Sum, og jeg mener, Papirfabrikkerne som Høflighed overfor Statskassen og til Fordel for Statskassen skal give formel Afkald paa de dem efter gamle Dokumenter tilkommende Fiskerettigheder.

Naar vi saa har faaet Vejen ryddet op forbi Silkeborg, kommer vi til Ry Mølle, og det er en Ting, som virkelig er Penge værd. Der fanges meget, og der fanges saaledes, at nedenfor Ry Mølle kan der ikke fanges noget. Efter gamle Adkomstpapirer, som er bekræftede ved en Højesteretsdom, strækker Ry Møllens Rettigheder sig langt ovenover Ry Mølle, saa at Ry Mølle er i Stand til at udelukke fra Fiskeri en Række af Ejendomme, der ligger ovenfor Strømmen, altsaa hævde en Ene-ret til at udøve Aalefiskeri, jeg ved ikke i hvor stor Udstrækning, men vist saa langt op, man kan komme ovenover Ry Mølle til den sidste Spærring, som er der, jeg husker ikke, hvad den hedder. Dette Spørgsmaal vil jeg imidlertid lade ligge og tillade mig at tage under nærmere Behandling, naar vi kommer til Behandling af Ferskvandsfiskerilovgivningen, hvor vi skal ind paa Regler om Afløsning af den Slags Fiskerirettigheder.

Men jeg kan ikke lade være med at pege paa en anden sovende Rettighed, og det er Retten til den gamle Aalekiste ved Frederiksdal. Den har ikke været benyt-

tet i mange Herrens Aar fra den Gang, den gamle Møller Appel endnu drev sin Vandmølle i Frederiksdal og fangede Aal i Furesøen. Nu er der ingen Aal i Furesøen af Betydning. De faa, der er, er nogle meget store Karle, der er kommet derind paa en eller anden mærkelig Maade, men ikke ad den regelmæssige Aalevandings Vej. Aalekisten er taget bort, og Vandmøllen er nedlagt, det hele ejes af et Strøminteressentskab paa 7 eller 11 Fabrikker fra Furesøen ned til Strandmøllen. Det er et Spørgsmaal, om en saadan Rettighed, der er sovende, dog kan være effektiv, om den altsaa overhovedet eksisterer mere fra den Dag, den er nedlagt. Jeg hævder, at den eksisterer ikke mere, og at det er Landbrugsministeriets Pligt at se at faa den formelle Overdragelse her, saa at vi er fri for denne Spærring. Naar jeg taler om denne Spærring, er det tillige, fordi det kunde blive et Statsaktiv af meget stor Betydning. Det er ingen Hemmelighed, at der er entreprenante Folk, der har Planer om at gøre den levende igen ved at sætte Aalefaren ud i Furesøen og saa fange hver eneste Vandreaal, der kommer fra Søen, ved Frederiksdal Mølle, ligesom det blev gjort i gamle Dage, da der var Vandmølle. Det kan lade sig gøre. Men den Mand, der sætter Aalefaren ud der, gør det ganske uberettiget. Han har ikke Lov til at sætte Fiskeyngel ud i den Sø, som tilhører Staten og Dronninggaard, Staten for to Trediedels og Dronninggaard maaske for en Trediedels Vedkommende. Men det vil han kunne gøre ved, hver Gang han kører med sine Fiskekasser over Broen, at vælte dem ned i Vandet; saa skal Aalefaren nok gøre Resten. Saa har han et Aktiv, som Staten kunde have, der vil indbringe ham betydeligt og ikke gøre det mindste Afbræk i det Fiskeri og den Udlejningsværdi, Furesøen har i Øjeblikket. Ved Indsættelse af Aalefar der og Optagelse i Aalekisten ved Frederiksdal vil der kunne etableres en virkelig rationel Fiskeridrift, som, dog ikke gerne skulde falde i Hænderne paa en Mand, der ad Snigveje vilde søge at gøre Søen aalerig. Nu har jeg henledt den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa det, og jeg tvivler ikke om, at han med stor Energi vil tage Sagen op. Det er de eneste Punkter, hvor Landbrugsministeren kan virke til Gavn og Glæde for Danmarks Ferskvandsfiskeri, og det er der, Landbrugsministeriet bør tage fat og have et vaagent Øje og navnlig ikke tro paa alle gamle Rettigheder.